

Hangyányi légyott*

Arnold Sobriewicz írását közléteszi: Prági Tamás

Welsényi Helénát nem kellett volna kőbölcsőben ringatni. Dódi néni, lánykori nevéen Dorottya, csöppet sem az évezred kihívásainak megfelelő módon nevelte unokahúgát abban a dohos Ó utcai, két és fél szobás hallban, naftalinszagban, bidermájér bútorok között. Amint Helénke betöltötte gyermekevei számát és kezéhez vette a varrótechnikumi érettségét, Dódi néni mindent megtett, hogy életének fonálát a sarki zöldséges lüke-bóka fiáéval bogozza egybe, akihez őt, Helénkét, semmiféle érzelmi szálak nem fűzik, és akinek érzéketlen szívét a legújabb TT típusú vasútmodelleken kívül semmi sem dobogtatta meg. Helénke a modellező loagnak sikeresen árult petrezselymet, de ettől fogva már csakugyan nap mint nap a feje fölött lebegett a házasság hálója.

A Dódi nénivel való helyzet mind rosszabbra fordult. Helén már nem is sejti, hogy melyik kehely tartogat számára többet a keserűségből: ha sikerül vagy ha nem sikerül férjhez mennie. Előbbi legalább megmutatja Dorottya néni avitt erkölcsi vitrinéből a kitérés útját – ebben a vitrinben a szüzesség, a női kötelességtudás és a házimunka fajanszszobrocskái állnak közszemlére téve, köztük Helén, mint egy mintadarab. Másfelől tény, hogy a végső igen kimondása más nemű csapdát sejtet egy ismeretlen jellemű és természetű férfi oldalán.

Welsényi Helén élete már olyan lett, mint amelyre ecetet öntöttek. Dódi néni tizenegy éves korától nevelte így, attól a gyászos naptól, amikor Helén özvegy édesanyja meghalt; és Dódi néni hatalmát a bíróság is megerősítette a „gondviselő” titulusának szigorú pecsétjével. A házasság a gondviselés akarata tehát, ezt belátta Helénke, ahogy azt is, hogy a nyakán üljön Dorottya néni; ám modern párkapcsolatra nem sok lehetősége nyílt a tanítóképző intézményben sem, ahová Dódi néni akaratával ellenkezve sikerült felvételt nyernie; ahol huszonnégy hímtagra éhes nőstény elől kellett volna a csekély számú, rendelkezésre álló dákö közül kikapnia a magáét. A megvadult nőstények úgy osztották föl maguk közt azt a néhány csellengő hímet, köztük a technikus Lacikát is, aki nyolc dioptria mögül szemlélte ezt a szürke világot, mint a vérszomjas pribékek, hóbölygő, öntelt parancsra, Koppány vezér testét.

Dódi néni hálójának szigorú szegélye néhány hétre lebben fel egy-egy évben. Az öregasszony ilyenkor Zalakarosra utazik, hogy a sárkány nedveinek föld alól előtörő erejében áztassa váll- és csípőízületeit, melyek elmacskásodtak az Ó utcában a számolatlan sertepertelésben. Dódi, belátva, hogy a forró víz nem tenne jót egy hajadon leány női szerveinek, Helénkét ez időben hűgának, Csaplárinének az övétől nem eltérő, ám más szellemű gondoskodására hagyja, mintegy áttelepítvén a leányt a Vihar téri belső udvarba. Az idő előtt megözevgyült Csapláriné a nő boldogságát, nénjéhez hasonlatosan, a házasság révében képzeli el; ám az e révbe való behajózást nem a szüzesség lobogói alatt véli szükségyszerűnek. „Csináltasd föl magad, leányom, hogy elvegyenek” – nyilat-

* Kapcsolódó dokumentumok: <http://ujnautilus.info/blogok/vizalattivaros/>

koztatja ki Helénnek ez az áldott egyszerű, bővérű asszony, és valljuk be, a fiatal, idejének javát pázástól lüktető hölgymenyétek közt töltő leányban hamar sikerül elplántálni ezt a gondolatot.

A tettek órája akkor következik be, amikor egy káposztaszagú, téli napon Csapláriné lekókadtt bajszú, hadovás lakótársa, az Európát megjárt, „nyugatos” textilkereskedő selyem háziköntösben keresztülvonul a Vihar téri gangon, Jules Barellóként, utóbb Kádár Gyulaként bemutatkozik a szemközti lakónak, majd rövid úton, már Csapláriné nappalikonyhájában, feketéscsészével a kezében meghívást intéz a hölgyekhez, vizonzandó a potyakávé. „Másnap, feltétlenül” – nyomatékosítja a meghívó, ismételten egy erős feketét és a vonzó, szellemes, fiatal unokaöcs társaságát helyezve a hezitálás mérlegének serpenyőjébe.

Igaz, ami igaz: Helénke egy ideje figyelte ezt a fiút. A fiú, pontosabban a Fiú, a kitüntetett figyelem következtében immár nagybetűvel, akit Helénke figyel, természetesen mit sem sejt erről, hiszen a Fiúk már csak ilyenek. Helén meglesi egy alkalommal, kora reggeli időpontban, amint néhány „vizeszsömlyével” nájlonszandékban, lavíroz a vasrács előtt, és elejti a lakásajtó zörgős kulcscsomóját. „Új lakó”, világosítja fel Csapláriné, aki követve Helénke pásztázó tekintetét, jól sejt, hogy az nem Kovács úr gangra kitett, hónapok óta szétszerelt Pannonia motorkerékpárján legelget. „Új lakó, fess, diplomás fiatalember.” Helén, ki tudja, miért, a „diplomás” szótól pirul el – ennek, így prezentálva, már nagyon házasságszaga van. „Most pedig valami nagy pénzt kapott, állami ösztöndíjat!” Helén Csaplári néni tájékoztatására nem reagál, olvasószerűen mindenestre az ablak mellett helyezi el, hogy Kovács úr motorja fölött az új lakó bejárati ajtajára lásson.

Helénke aznap azt sem tudja, hol áll a feje. Kora reggel fürdőt készít számára Csapláriné, aki, utóbb kiderül, tervének beteljesülését aznap délelőttre reméli. A forró vízből nem feledheti a rozmaringos fürdősót ez a gondoskodó asszony. A ros marine, a tenger harmata megdobogtatja az érzékek szívét, és Csapláriné birtokában van e női ösztön által súgott sejtelemnek; és ne tekintsük véletlennek, de ne ám!, hogy a fürdőből kikecmergő szép Heléna kamaszosan izmos, vadóc testét balzsamos fürdőolajjal dörzsöli át. „Feküdjél csak hasra emitt a lepedőn” – figyelmezteti a meztelen leányt, aki éppen eléggé zavarban van Csapláriné tekintetétől; és még örvend is, hogy testének intimebb, elülső részét a lepedővel sikerül eltakarnia. Kanálnyi olajat csorgat a gondoskodó madám végig a hason heverő fiatal gerincén, és széles, puha tenyerével masszírozni kezdi a nyak vonalától mind lejjebb haladva Helénke meztelenségét, centiméterről centiméterre, a csontos, szikár részekről az izmos, kemény fenék felé haladva, melyet körkörös mozdulatokkal gyúr át. Csapláriné nem láthatja Helén lepedőbe rejtett pirulását; ne feledjük, kéz ily módon gyermekkor óta nem ért ehhez a testhez! „Fordulj csak, angyalom, elől is lekezellek” – szól ekkor ellentmondást nem tűrve ez az asszony, és Helén kislányosan óvakodva tárta fel férfiszem nem látta testét. „Fiatalka vagy, de megvan a formád” – jegyzi meg elégedetten Csapláriné, és széles tenyerével kilazítja Helénke vállát, majd a kicsiny, hegyesen keménykedő almák vidékére tapint. Helén lehunyja szemét, amint a balzsamos tenyér hozzáér mellbimbóhoz, és megfogalmazhatatlan zsongás kezdődik belsejében. Nem tudta, mit kívánjon inkább: fejezze már be Csapláriné ezt a tornát, kalandozzon más, kevésbé érzékeny vidékek tájaira,

vagy ellenkezőleg, folytassa csak ezt a jótékony dömöckölést, mely egész testében olyan kellemes érzeteket kelt. Helén érzi, hogy kicsiny almáinak bimbái megkeményednek és kellemes feszültség támadt benne lent, az ágyék vonalában; óhatatlanul felnyög, és mintha helyezkedne, néhányszor megmozgatja ágyékát. Csapláriné kegyetlen keze még lentebb ereszkedik, és Helén oldalát, hasát kezdi simítani, majd szemérmetlenül kalandozik a combok belső, bársonyos vidékeire. „Itt is meg kell legyen – jelenti ki –, az ajkaknál”, és Helén egyre szaporábban vesz lélegzetet, ágyéki izmai most már letagadhatatlanul megmefeszülnek, mélyeket sóhajt, és icereg-mocorog heverőjén. „Rendesen nedvesedsz, lányom, ez igen jó!” – állapítja meg szakavatottan Csapláriné, és hol mutató-, hol nagyujja siklik föl-le a nedves párnácskák között. Helén gerince megfeszül és ágyékát hátraszorítja; alsó testét remegések árasztják el, és talán maga sem észleli, hogy a fehér lepedőn ide-oda veti a fejét. A keze mellette hever, egy gyermek elengedett játékaaként, és nem merné megérinteni a testét. Egészen Csapláriné ujjainak játékaára hagyatkozik, és kiszolgáltatja magát ezeknek a kegyetlen kísértőknek. Alsó ajkát beharapja, nehogy leleplezze magát gögicselésével; mert nem tudja, ágyékának megmefeszülése mindennél egyértelműbben leplezi le.

„Na, mára elég lesz – tépi el a helyzet fonálát váratlanul Csapláriné. – Öltözz fel, Helénkém, azt a virágos selyemruhádat vedd magadra.”

„Ebben a hidegben?” – csuklik meg Helénke hangja.

„Majd ott nem lesz hideg. Odaát. Harisnyát ne húzz, melltartó se kell, jól áll neked ez a ruha, így, no, ahogy van, csak szaporán, de egy kis pástétomot még kapjál be előtte, mielőtt eleget teszünk a meghívásnak!”

Valóban: fűszeres-borsos libamájpástétom hever ott garmadában, púposan a virágos szegélyű fajanszon, s meleg pirítóskenyerek kerülnek alája hamarost. Helén mohón fal, még az ujjait is lenyalja, ha az ízes krémből parányi odakerül. Csapláriné két színes üvegpoharat tesz az asztalra, olyat, amelyben női italt szokás felszolgálni, és csakugyan, valami közömbös megjegyzés kíséretében teletölti a metszett kupicákat egy laposforma üvegből. Az ital édeskés illata elkeveredik a pástétom fűszerességével. „No, még egyet, lányom.” „Nem is tudom.” „Na, öntsd csak fel a garatra, úgy, aztán most már szaporán, a válladra veheted a kendőt, amíg átérünk, odanézz: hát minek ezeknek ez a rengeteg kolbász? Nahát, hogy maga milyen nagy huncut, Gyula! De Helénkénket éppen csak ismergeti!” És Helén elvész a beszélgetés fonalában, egy kanapén ül, kezében teáscsészével, minél lassabban próbálja szűrőcsölgetni a teát, hogy egy kis haladékot nyerjen, egy kis időt, mert annál később kell a szomszéd fiú könyveit megnézegetnie, vélhetően egyedül a másik szobában, ahonnan akkor már el lesz távolítva az a törpe szörnyeteg, az a szőröcsomó, amelyik az előbb megharapta ennek a visszataszító Sanyinak vagy kicsodának a kezét, de egyáltalán: hogy kerül ide egy Sanyi, amikor ő igazából tágas, tavaszi mezőn szeretne kettesben bóklászni a szomszéd Fiúval, vagy romantikusan tengerparton, ottfedezett fehér fekvőszékek között, „Hagyja csak a fiatalokat, Csapláriné”, zörög a kókadt bajszú textilügynök hangja, és Csapláriné mintha ragyogna, úgy tuszkolják a szomszéd szobába őket, egyszerre csend van, becsukódik mögöttük az ajtó, bent hangulatlámpa ég, és tényleg: mindenütt könyvek vannak, a falakon és a falak mellett, könyvtorlaszok.

- Tényleg, mennyi könyv.
- Igen. Szoktál olvasni?
- Tanítóképzőbe járok.
- Tanítóképzőbe?
- Igen.
- És mikor végzel?
- Idén kezdtem, még két évem van.
- Biztosan szép dolog gyerekekkel foglalkozni.
- Igen.

Helén viszont már azon van, hogy inkább egy életem, mint egy halálom. A Fiú, a nagybetűs Fiú persze megrökönyödik, amikor a fején át lehúzza magáról a ruhát. Csak az a vékony, halványkék bugyi marad, amelyet úgy szégyell, tudja, hogy áttetszik rajta sűrű, tömött szőrzete. És még fázik is. Kicsit kapkodva átkarolja a Fiú nyakát. „Szeretlek.” „Én is szeretlek.” Az ing derekát kifejti a Fiú szűk farmernadrágjából. Végre hozzáfér a Fiú hátához. Egész tenyerével simogatja. A Fiú magához húzza, két tenyere becsúszik a vékony bugyi alá. Magára emeli, majdnem hátraesnek, lehuppannak a kanapéra. A Fiú ölébe kuporodik, érzi a Fiú férfiasságát, lassan mozgatni kezdi az ágyékát, simogatja a Fiút a merev farmeron keresztül. „Vedd már le!” Amíg a Fiú megszabadul az ingtől, a farmertől, a zoknitól, az elefántmintás alsónadrágtól, addig ő is leveszi a bugyit. Érzi, hogy a párnácskák között mennyire nedves. Végighúzza az ujját a párnácskák között. Krémes, illatos anyag. Az ujját a Fiú szájába dugja, és megint rákuporodik. A díványon térdel, a Fiú a támlának támaszkodik, ő a párnácskák közé fogja a merev szerszámot, és finom, visszafogott mozgással dömöckölni kezdi. A Fiú lehunyja szemét, nyöszörög. Benne ismét szétárad az a valami. Az ágyéka egyre lassabban mozog, lassabban és kíméletlenebbül, érzi, hogy a Fiú szerszáma a bejárat körül motoz. Hopp, megakad, épp ott. Lassan engedi beljebb hatolni, előre, hátra, apró, pici mozgások, nem is mozog, inkább remeg, egyre beljebb jön a Fiú, neki már feszül bent, de nem fáj, egyszerre, jézusom!, megnyílik valami bent és a Fiú becsusszan, mindketten megdermednek, egymásba kapaszkodva zihálnak jó ideig, aztán lassan csúszkálni kezd a Fiú síkos férfiasságán, föl, le, föl, le, és azt mondogatja magában, ritmusra és görcsösen: „csak essek teherbe, csak essek teherbe”, a Fiú egyre határozottabban markolja a lány izmos fenekét, behúzza magát, ő nem ellenkezik, érzi, hogy az izmos test vergődése az ő ágyéka alatt: jó, nagyon jó, föl, le, föl, le, egyre ellenállhatatlanabb, egyre erőteljesebb ez a mozgás, azt akarja, hogy vége legyen, érjen már véget ez a valami, ez a nagyon jó, és amikor a Fiú hátraveti a fejét, ő kirántja magát a szorításából, a Fiú markából, leugrik a gyönyörbe torzult testről és majdnem lezuhan a díványról, a Fiú nyögdécsel, a szerszámából sűrű, tejszínes krém lövell, háromszor vagy négyszer, és lecsorog a nyálkás, enyhén vérmasszás szervén.

Ekkor már tényleg előtör belőle a feszültség, a sírás. Nem tudja, hogy a Fiú mindvégig ezt mondogatta, amíg együtt voltak: „Csak ne ejtsem teherbe, csak ne ejtsem teherbe!” A Fiú ráolvasása győzött, őt hallgatták meg az istenek. Egymásba kapaszkodnak, Helén és a fiú – fiú, most már kis effel –, mint röpke légyott során a legyek vagy a birkózó hangyák.